

[Rytter.]

imødekommet de Ønsker, der blev fremsat fra den ene og den anden Side. Jeg haaber dog, at Embedsmændene vil se med Sympati paa Forslaget som Helhed.

Det er blevet sagt, at det foreliggende Lovforslag er en Belønning til Embedsmændene for deres Opførsel under Krigen, for det store Arbejde, som de dengang udførte. Jeg tror, det er fuldstændig urigtigt. Jeg tror, som jeg tidligere har haft Lejlighed til at sige her i Rigsdagen, ikke, at der var nogle Embedsmænd, der ventede en økonomisk Forbedring af deres Forhold paa Grund af deres Indsats under Krigen, og det gælder lige fra de øverste til de nederste Lønningklasser. De gik ind i Arbejdet ud fra helt andre Synspunkter end det, at de senere skulde høste økonomisk Fordel deraf. Det eneste, de paa daværende Tidspunkt ønskede, var, at man ogsaa fra Lovgivningsmagtens Side vilde bedømme deres Forhold retfærdigt, ud fra det Synspunkt at de havde været tvunget til meget, som de selv følelsesmæssigt havde været imod. De bad om, at man fra Rigsdagens Side, og fra deres overordnede Side, vilde se med Forstaaelse paa deres Forhold, og det gaar jeg ogsaa ud fra, at man vil gøre. Jeg tror ogsaa at kunne sige, at der over for de Ministre, der har taget deres Embedsmænd kraftigt i Forsvar, har lydt et nogenlunde enstemmigt Bifald fra hele Befolkningen.

Der er, som den ærede Ordfører for Socialdemokratiet sagde, stillet mange Ændringsforslag i Folketinget. Men det kunde selvfølgelig ikke forundre, at der til et Forslag som dette maatte blive stillet mange Ændringsforslag. Her at gaa ind paa Detailler i disse er unyttigt, idet Forholdet jo er det, at de har været refereret og kritiseret og drøftet i det andet høje Ting og i Udvalget, og Finansministeren har ogsaa i sin Forelæggelsestale været inde paa nogle af dem. Dog ønsker jeg om et Par Forhold, som den ærede Ordfører for Socialdemokratiet drog frem, at sige et Par Ord. Det er dels med Hensyn til 70 Aars Grænsen, dels med Hensyn til Dommernes Stilling.

Det er rigtigt, som Ordføreren var inde paa, at Spørgsmaalet om 70 Aars Grænsen voldte Strid, idet man fra nogle Sider ikke ønskede at gaa op til 70 Aar, men vilde blive staaende ved 65 Aars Grænsen, eventuelt med en Graduering. Vi fra vor Side kan ikke dele den Anskuelse. Grunden dertil er ikke den, at vi ikke godt kan se, at det uvilkaarligt maa virke haardt, at indføre 70 Aars Grænsen, for det vil det selvfølgelig gøre, ogsaa paa den Maade, at de Embedsmænd,

der i sin Tid høstede Gavn af, at man gik ned til 65 Aar, er nogenlunde de samme, som vil komme til at høste Fordel af, at man nu indfører den foreslaaede Regel. Men uanset dette er Forholdet det, at 65 Aars Grænsen var en Regel, der var kommet ind af specielle Grunde, og som man dengang fra alle Mynigheders Side sagde, skulde bortfalde, og det har man været enig om tidligere. Det, der her sker, viser blot, at man altid skal være forsigtig med at indføre en speciel Regel paa Grund af øjeblikkelige Forhold, for det vil man komme til senere at fortryde, naar man igen skal ændre den.

Et Synspunkt i Kommissionsbetænkningen har jeg hilst med Glæde, et Synspunkt, som er blevet gennemført inden for de fleste Grupper. Man er gaaet bort fra, at Juristerne har en hel Del Arbejde, som lige saa godt kan udføres af Kontorister, og man har derfor i stor Udstrækning lagt en Del af dette Arbejde over til Kontoristerne, hvilket skulde synes at være i alles Interesse. Det er i Juristernes Interesse, fordi de slipper for dette Rutinearbejde, som ikke har noget med Jura at gøre, og for Kontoristernes Vedkommende er det af Interesse, fordi de derved faar Lejlighed til at tage nogle sværere Sager end de rent tekniske eller maskinmæssige, eller hvad man nu vil kalde dem, som de tidligere har haft. Den Udvikling, som her er fulgt i Lønningsloven, haaber jeg, man vedblivende vil følge. Det opmuntrer Tjenestemændene af de lavere Grader til at vise Dygtighed, for at de kan faa nogle sværere Sager til Behandling, og det gør, at Juristerne ikke mister Lysten til deres Arbejde, fordi de slipper for en Mængde Rutinearbejde, som ligesaa godt kan udføres af andre. Dette Synspunkt har Kommissionen, som sagt, adopteret i mange Tilfælde, og jeg haaber, at Udviklingen stadig vil gaa i denne Retning.

Hvad Dommerne angaar, er Forholdet jo det, som den ærede Ordfører for Socialdemokratiet nævnte, at Dommerne i Højesteret og Landsretterne — og ogsaa Præsidenterne — hidtil har haft en særlig Pensionsordning. Man kan diskutere, om det var rigtigt eller ikke, men denne Ordning blev altsaa i sin Tid vedtaget af Rigsdagen. Vi var en Del, der dengang gik imod, men Flertallet vedtog Ordningen. Nu mener Dommerne, at de Forbedringer, der her bliver indført i Lønningsreglerne, ogsaa bør gælde uanset den særlige Pensionsregel. Den nye Regel har stillet dem i en meget vanskelig Situation. Hvis de vælger at bibeholde den gamle Pensionsordning, kan de nemlig ikke opnaa Forbedringerne i Henhold til det foreliggende Lovforslag, idet